

Боситѣ ни крака леко стѣпваха въ мекия прахъ на полския пѣтъ. Нѣженъ вѣтрецъ милваше лицата и коситѣ ни. Сжщевременно правѣхме и нашата закуска: гѣлтахме залѣци отъ коматитѣ хлѣбъ, които скритомъ бѣхме взели отъ кѣщи.

— Хе-е, видишъ ли тамъ ония низкитѣ и дългитѣ кѣщички и нареденитѣ купища кирпичи? Тамъ, гдето димятъ ония печи? Тамъ е тухларницата.

— Тамъ ли ще работимъ?

— Да.

— Наоколо нѣма нито едно дърво, никаква сѣнка, все слънце е.

— Че защо ти е сѣнка? Тухларницитѣ се правятъ на слънчеви мѣста: за да могатъ лесно да съхнатъ тухлитѣ.

— Горещо е — рекохъ азъ и обърсахъ изпотеното си чело.

— Чакай де, това още нищо не е: нека слънцето доде на пладне, че да видишъ тогазъ!

Минахме ливада и малка рѣчица. Единъ щъркелъ се подплаши отъ насъ, подскочи два-три пѣти като аеропланъ и хвъркна надалече.

Когато пристигнахме въ тухларницата, току що се готвѣха да започнатъ работа. Едно голѣмо пространство гола, суха земя, като нѣкакъв просторенъ пустъ харманъ, по който се виждаха, вмѣсто снопи, изкопана прѣстъ, грамади отъ недопечени тухли, подъ които горятъ невидими запалени огньове, наредени кирпичи отъ калъ, и черни неопечени и червени керемиди. Предъ низката и дълга кѣщичка имаше дългъ сайвантъ отъ плетена шума и сазъ.

— И вие ли ще работите? — рече ни единъ възрастенъ човѣкъ, който стоеше до нѣкакво колело, прилично на точило, поставено до края на дълбокъ дѣсченъ улей, отгдето изтичаше разбъркана глинеста калъ. Очевидно, той бѣше майсторътъ.